Onat Kutlar

UNUTULMUŞ KENT

Şiirler

ADA YAYINLARI

Onat Kutlar
UNUTULMUŞ KENT

Unutulmuş Kent

Onat Kutlar

UNUTULMUŞ KENT

(Şiirler)

ADA YAYINLARI

PERA'LI BİR AŞK İÇİN DİVAN

(1981)

Bir zambağın taçyaprağında yağmur tanesini
Bir kula atın rüzgârlı bayırdan kaynağa inişini
Yarısı gölgeli kumlarda ölümü bekleyen karanlık boğayı
Sabaha karşı ve hiç uyunmamış tanyerinde ışıyan kavak ağacını
Ve bütün bunları birden düşündüren seni düşünüyorum şimdi

Çamağacına

Duman renkli ve kocaman bir karganın
Kumlu dalgın kanatları ardından
Denizin derinliklerine açılan
Akdeniz güneşinde çürümüş ahşap
Ve kuytu yosunlara çalan teknenin
Reçine kokusuyla tanıdığım

Çamağacına

Bol sisli bir kışın ormanından
Karlı gelin telleri taşıyan
Gümüşten yapraklarla örtülü
Uysal ve uzun boynunu bahçelerin
Ve benim toprağıma eğmiş
Gülümserken bir eşkıya rüzgârın
Söküp uzaklara götürdüğü

Çamağacına

Bir akşamüstü kayboluşu
Penceremin daracık sahnesini
Lacivert ve kadife ve kesin
Birinci perdesiyle kapayan
Günlerimi çok eski bir oyunun
Gözgözü görmeyen karanlığında
Ortaçağ panayır soytarılarının
Küt ve kıvırcık sakallarıyla
Durmadan dekor değiştirdikleri
Öfkeli aralığında bırakan

Çamağacına

Şimdi rüzgâr geçiyor penceremden
Gövdemin kuruyan kavalını
Kırmızı türkülerle donatarak
Senin ormanından sayısız ağaç
Ve düşlerimde bembeyaz yıkadığım
Teninden coşkun sular geçiyor
Kapılıp sürüklenen ırmağa
Kıyıların danteline alışkın
Ellerim birden ulaşıyor

Çamağacına

Öperken yapraklarını acıyla kısık
Sesli kuşlar bakırlayan yüzünün
Bahçesinde yediğim vişnelerinin
Kabına sığmaz sevinci ve tutku
Yırtarken demirden kuşağını
Ağır bir işçi gibi ölümün
Beni yaşamanın kavgasına
Yarışta bir tay gibi fırlatan

Çamağacına

Seni bir çok daha görmek için
Dallarına basıp yaylandığım
Şiiri katıksız dolambaçsız
Bir önsöz olsun diye yazdığım
Senin adınla karıştırıp
Adını yüreğimin çanına
Kazıdığım ve şimdi bir akşamüstü
Penceremden ansızın görünmeyen

Çamağacına

Külrengi bulutlarıyla güz günlerinin
Sevdiğim İstanbulu gibisin
Gene de çağırıyor yüreğin
Daha aydınlık bir yeryüzünü

Her zaman genç gözlerinde gülüyor
Şu kocamış ve yorgun İstanbul
Gene de yaşıyor ve sırlı aynasında
Bana gösteriyor senin yüzünü

Ayak basmadığım çorak bozkırda
Sevdiğim Anadolu gibisin
Gene de bekliyor yüreğin
Uzakta ve elinde olmayanı

Sevecen gözlerinde tükeniyor
Hasret rüzgârlarıyla Anadolu
Gene de üretiyor ellerin
Yeni baştan ve umutla sevdanı

İstanbulum Anadolum sevdiğim toprak
Ne kadar yakınım sana
Ve ne kadar uzak

SADECE SENİN YÜZÜN

Yeraltında bir bizans sarnıcı gibi loş
Kuyularda körlerin duragan bakışlarını
Tedirgin bir çocuğun önsezileriyle
Bozmadan geçerken hiç düşünmemiştim
Yukarda bembeyaz bir güvercinin
Mavi bir balkonun bulutlarından
Benim toprağımı aradığını

Karşıda tepelerin hayal perdesini
Bir sardunya ağacı hışırdatıyor
Koyunlar sessiz bir yılan bir güneş
Bir kısrağı her yıl aşan kırların
Azgın tanrısı Pan'dan doğma yabansı
Ve inatçı bir keçi gibi Gavvino
Bir zincirlemeyle geçiyor çocukluğumun
Kısa pantolonlu kara gözlü yoksulluğuna

Sanki Pera'nın bindokuzyüzden
Art nouveau pencerelerden baktığı
Tirşe haliç ve loş kumrular oteli
Birbirinden habersiz iki odada
Seni de salıyor düşlere ve beni
Tanrım görmeden tedirgin ve kızgın
Gümüş bir asansör çıkarırken seni
Kara bir ağırlık gibi iniyorum boşluğa

Sakalının koyu meşe dallarıyla
Kapatınca karanlık bulutlar
Göklerdeki haşin ve eski ahitten
Bir mezmurla isyan eden babamız
Dilsiz ve korkulu ve yoksul
Sıkı toprağı delip güneşe doğru
Alınyazısını yırtan ufacık tohum
Benim geçmiş tarlalardan arkadaşım
Kemik saplı kaçamak bir çakıyla
Kurak hayalgücümü kanatıyor

Sanki bir sayım günü ya da sıkıyönetim
Issız sokaklarında surdiplerinin
Birbirine rastlamadan dolaşan
İki serüvenci gezgin gibiyiz
Bomboş bir sinemanın koltuklarında
Kapkara bir perdeyle ayrılmış gözlerimiz

Bir kuzunun boğazına saplanan hançer
Birden gürültülere boğuyor kenti
Kanlı sokaklarında gondollar yüzdüren
Bir venedik dışarda bu bozgun bizans
Çocukları hançerleyip öldürüyorlar
Kırık bir akordeon gibi yüzleri

Sanki erken rönesansın bir sarayında
Sesleri sarmaşıklar gibi bir madrigalin
İki sağır şarkıcısı gibiyiz
Şiirimiz sarılıyor usanmaksızın
Birbirine ve biz sarılamıyoruz

Gölgeli kümeslerde yeniyetmeler
Kucağında fısıldaşan tavuklar
Kara gözlü sıpalar ve soluk soluğa
Evreni sevişmenin kuşlarıyla dolduran
Gelinler metresler orospular melekler
Ağaçların ve rüzgârın ve tüm denizlerin
Seslerine karışan şu azgın hayat
Sanki seni ve beni
Boğazın çok derin akıntılarında
Ters yöne habersiz yelken kaydıran
İki çağdışı ve şaşkın balık gibi
Bir doyumsuz hasrete tutsak ediyor

Perdede şimdi kocaman bir hayal
Sadece senin yüzün

NAZIM'DAN VE CENDRARS'DAN SONRA

Geceyarısı geçen güzden kalma birkaç yaprak kırk yıllık kahve
renkli bekçiler ve bir minibüste
Kartaldan eminönüne giderken uyumuş titreyen bir çırak
Karanlık denizi köpürten dalgaları yararak çook gizli bir yere
giden tenha bir üsküdar alanı gemisiyle
bu yolculuğa başladım senden ayrılınca

Balığın karnında yunus bir kumul masalı anlatmaya
başlarken solgun belleğinde
Söğütler ve leylâk! ve kara lâle soğanı çorbasıyla
işe koyulan balıkçıların ilk çektikleri ağa
takılan dülger balığı gibi çirkin ve şaşkın ve öfkeli
Yaralı bir arap kısrağı gibi bekleyerek ensemde yağlı kurşunu
alanın güvertesinde öylece
kaptan mıyım kürek mi bilmeden duruyorum

Bekçiler görünmez oldu çırak çocuklar ve köpekler
gizlendiler kuytu köşelere
Büyük ve paranoyak kaya devinin geniş çeneleri
boğazından soğuk sular akıtarak çarpıyor
birbirine ve karşı kıyıda duran solgun sevgilimin
saçlarına kül bana ateş savuruyor
Bütün ölü şeyler yangın yerleri eski savaşlar ve ne
yapsam
geçip gidiyor ayrılığın günleri

Nereden çöküyor bu sis karadenizin sularını akdenizin
kuytu
ve narların portakallara karıştığı derin koylarına
ulaştırıyor
Nereden başladı bu hüzün güz yapraklarını taa nisan
günlerine
eşiklere rıhtımlara sürükleyip
yeniden çamura bulaştırıyor
Alanya kalesinde uçuruma yakın doğan kara saçlı bir
oğlanın
kara keçi pöstekisinde kabaran bir kedi gibi
diklenerek attığı
Beyaz niyet çakıllarıyla denizin dibinde yuvarlanan
binlerce milyonlarca
büyük ve mermer güllenin uğultusu ters
akıntılarla
üsküdarın karanlık sularına nasıl geliyor?

Alanya'da doğdum babam hâkimdi
düzlüğe, kız kaçıranlara, denizin yakın sularına
geceleri
koyunların çene kemiklerinden çift hörgüçlü
develer yapıp ablamın
ağzını büyük bir çuvaldızla diken ve bana
korkulu masallar anlatan sırmalı nineye
O günlerden kaldı kulağımda «yeni kesilmiş» nar
çiçeği ve portakal yapraklarının sesi
Ve yaşamımdan hiç eksilmeyen uçsuz deniz duygusu
İki jandarma belirdi alanda, kaptan köprüsünde
dolaşıyor
hergele bir ekip otosunun homurtusu
Sonra iki daha ve üç daha ve dört
acı bir hınç rüzgârı kasıp kavuruyor içimi
Yapraklar savuruyor derin ve çamurlu bir kuyuya
Üstüne müsteşarların kapıcıların şoförlerin
yarasa gibi dolaşan ozanların çocukluk anılarımın
kocalarının dizi dibinde kadınların perşembe
tacirlerinin puştların
ve alanda kurumuş bir zakkum ağacı gibi duran
benim üstüme
Bir yere gidiyor bu bozkır gemisi ardında kuyunun
çevrintisini bırakıp
ve senden uzaklaşıp sürekli
Atlasam karanlık bir deniz

Hep giden bir bozkır gemisiydi antep, yelkenlerini sam yeli
yapraklardı
Boz abalı köylüler geçerken develerle kapımızdan
Önünde bir yasemin ağacıyla korunan karanlık ve kör mutfağın
geniş taş döşemelerinde bir kurbağanın
küflü ve güherçileli duvardan korkusunu
uzun bir çocukluğun tek düşü olarak yazdım
çiçekli sayfalarında şiirler bulunan bir deftere
O defter arastanın ortasında elinde zindiyan asasıyla
geçmişimize geleceğimize söven bir dilenciden
kaçarken tekke istiklâl ilkokulunun yosunlu havuzuna
küçük bir kâğıttan kayık olup battı
Beni o gün olağanüstü öğrenciler tahtasına çaktı
kurutma baskısıyla hocam Ali Rıza

Saat iki. Genel iş üyesi ve bıçkın şoförüyle bir otobüs
ışıklarını bir erken vapur gibi yakarak ve harmanlayıp
gecikmiş sarhoşlarla erken işçileri yola koyuldu
Bomboş alanda sıkıntıyla hatırladığım öğrencilik yıllarının
kapısı zor kapanan kırmızı tramvayında
balık istifi duruyorum sanki ayakta kızgın sıkışık
Oysa yapayalnızım ve ellerinde kovalar, sopalar ve zamklarla
uzun bacaklı yabancı kuşlar gibi gölgeleri geçen öğrenciler duvara
bir anıyı çiziyorlar: Yarın...

Kuru ve beyaz çakıllarla döşeli dere yataklarından
geçerdim yağız parlak sağrılı bir atla
Postalıma takılı bir devedikeni, şebboy kokusuyla
havada
derinlere kırmızı çizgiler çizen arıkuşları ve Lorca
Aklımda safonun küçük memeleri saçım ateş gibi ve
saman
kokusunu uzak kentlere kadar uçuran rüzgâr
Bütün bir yaz bekleyerek sevgilimi göreceğim günü
gene aşk şiirleri yazardım dalgın bakarak
kâğıtların
denizinde yürüyen şiir gemisine o yıllarda
fransızca öğrendim ve Hâfızdan okumak için
biraz farsça

Ay battı dindi fırtına iskele ışığı sabaha karşının
kör sisine
bulanmış görünmüyor ortalık sessiz jandarmalar
potinlerini sürüyerek çekip gittiler köfteciler
sarhoşlar sabahçılar
Kimse yok ortalıkta şimdi sen uyuyorsun bir çocuk
gibi gülümseyerek
korkularını çoğaltan düşlere bakıp
yanımda ufacık ve gülünç bir seyis sırıtarak
atasözleri söylüyor; demir tavında dövülür
Herkes uyuyor gümüş saplı bir bıçak.. boşver o da
olsun
Yüreğime saplanarak taa derinlerden ve aynı soruyla
kıvrılarak
acıtıyor kararan yüzümü «niçin?» anamın çini bir
sandukadan
çıkarıp şimdi bir bir bavuluma doldurduğu
zakkum ve ateş ütüsüyle kırıştırılmış

İlk gençlik anılarımı yırtan boynuz saplı bir bıçak
gölgeye düştü artık hiç titremeyen dünyamızı
tam ortasından acımasız ikiye ayırarak

Veznecilerle abanoz sokağı arasındaki uzun kanalı bir laz
arkadaşımın tekleyen motoruyla günaşırı
geçiyor ve sakız çiğneyen ve bana kocam demeyi seven
Ve adı kadriye miydi? göbeğinin altında uzun bıçak iziyle
orospu sevgilime ulaşıyordum tramvay durakları arabın
kahvesi palamut tava şiirler ve polislerle
vuruşurken ölen genç arkadaşlarım ıhlamur ağaçları

Gölgeli sahaflar ve asaf hâlet'in kaldırımlara düşmüş büyük
yazı defterleri gibi ucuza satılan gençlik yılları
O yıllarda öykülere başladım.

Sabah oluyor ölümle yaşamın
gerçekle düşün geçmişle geleceğin birbirine karıştığı
Acının keskin düşüşün derin ölümün hazır olduğu saat
Uzun bir hesaplaşmayı bitiriyorum sanırım
üsküdar gemisi dar boğazın
en sıkışık en dolaşık ağlarından geçiyor
Sırtımda dolu bir tabancanın horozu öttü ötecek
Ve kupkuru dereden bir yıldırım gibi geçen şimdi'nin atı
Artık düşle gerçeği iyice karıştırıyorum uyku
ya da artık yüzünü bile unutmanın saatı

Paris bir yılbaşı gecesi karların
üstüne düşen aydınlık ve sisli
katedralin karşısında oymalı tahta gaveau saydam
bir konyak
Sonra yeniden gittim oraya eski kahvelerin
yerinde yangın artıkları gibi çılgın
ve amerikalı bir manyak
Chaillot'nun delisi bayan meerson'ın her geceyarısı
lazare'ı ölü anılarından çıkararak helva yedirdiği
müzeler ve yaşamıma görüntünün
bitmez tükenmez şeridini sokan sinema paris

Üsküdar gemisi boğazdan çıktı seni düşünerek
yazdığım bu şiir bitmek üzere
Filmin sonu buluşamadığımız günlerin
ayların ikindi güneşinin sonu
Hesabı kapatan bir çizgi gibi
karşı tepelerde ışıyan gün kırçıl bir kalabalık
Asker asker asker bugün kızıldere bin dokuz yüz
yetmiş dokuzun
bir nisan günü ve aslında çok uzun
bir acının bir ayrılığın bir susuzluğun
Ardından ışıyan gün iskelede
elele tutuşmuş bir delikanlı bir kız
günlük şeylerden konuşuyorlar derslerden
vapurdan
çok geciken devrimlerden ve yüzleri
Tertemiz deniz gibi aydınlık sakin ve onların
serinliğinde yeniden başlıyor yaşantımız

Artık bu şiir bitti, sanırım

CEZAYİR AĞACI

Sevgilim Cezayir beyaz bir duvar
Bir yanı akdeniz öbür yanı nar

Senin nar ağacın
benim denizim
ve duvar

Bir yasemin senin gibi Cezayir
Ve de zakkum benim gibi zehir

Aurès'ten rüzgâr
senin kokunu
bana getirir

Bütün gece Kabylie berberileri
Hurma dallarından denize geçti

Ama nice yıllar
göremedim bile
senin düşlerini

Kurşun kanatlarıyla tarihin
Derin ovasına uçuyor Konstantin

Ve göğsümü bir zeytin
dalıyla okşayan
yüreğin

Bu şiiri sevgilime adadım
Hadj Ali, Benzine ve öteki dostlarım

Kanlı bir gül çizgisiyle
ayrılırken haziran
ve kasım

Mor perdeleriyle Otel Aletti
Bir ateş ağacı gibi yandı gitti

Sevgilim
ayrılık
canıma yetti

CEZAYİR'DE TÖREN

Kapadım perdeleri kayboldu
Duvarları saran ayışığı ve magrip sokakları
Yeşil damarlarında som mermerin Seyyit Yusuf'u
Arayan ilk kanlı boğa
Kayboldu Endülüs kumsalları kolera veba
Zafer kuşunun kanatlarına beyaz
Ürperen eteklerini vurarak geçen
Bab-el-oued ölüleri
Kayboldu

Sahra'da kızıl bir ırmakla işleyen yazın
Değirmeni sanki birden durdu
Sanki bir ölü zaman sanki bitmez tükenmez top
seslerinden
Sonra gelen sağır gökyüzü
Geniş sömürge yatağında uzun
Bir uçuş düşü gören kaptanın tüm motorları
Havadayken durdu sanki
Anısız bir çöle karışıp gitti
Kahkahanın küçük dereleri ve sevdiğinin
Ada çamaşırlarını yıkayan kızın
Türküsünün sarışın ve tüylü ağzı
Kapandı

Bütün yolculukları unuttum birden bir kaçağın
Garlardan alanlardan limanlardan topladığı
Biraz kurumla kararmış ve yeni sevinçlerin
gümüşleriyle
Parlatılmış anılarını unuttum
Unuttum birden arduvaz trenleri deniz manastırlarını
Donmuş votka ırmağını gece güneşi kulelerini
portakal
Çiçekleriyle donanmış kentlerin şimdi kupkuru
Dallarına kırlangıçlar gibi tüneyen
Geçmişini tutsağın
Unuttum

Son bir şey direniyordu ama silindi
Ormandan savandan çölden dağlardan
Pencereme bakan bir çocuk yüzü
Sırtında bir regal ve ayağında
Ermiş Sylvestre'in keten çarıklarından
Koca Afrikanın yüreğine dalan
Lacivert çuha şandaylı keşişin
Tozlu ve yıllar süren bir ayin için iğdiş ettiği
O esmer çocuğun yüzü de
Silindi

Artık törene başlıyabiliriz

MART İÇİN HOYRAT

Sabah erken kalktım dereler buz
Tanrı bilir ne zaman döner avcılar
Kör Süleyman gece gündüz sayıklar
Çadırı yıkılsın da bozulsun bağı
Kan izlerini sildi götürdü acı kırağı
Dolandım durdum uzun yollarda yalınız

Severim gözünü şu halime bak
Yaramı saran gümüş telli kavak

Döner durur göğün dibinde bir yabana
Kartal mı desem peşinde bir alıcı kuş
Hakkâri Oramar yaylası Van gölü Muş
Genç ömrüm bir kürt kilimiydi geçti gitti
İnsan yüreği pas tutar derdi babam rahmetli
Başında bir solgun poşu ayağında çarpana

Gözünü severim bir haber salsana
Yüreğimden uçan gümüş telli turna

Uyudum uyandım bir uzun gece
Ay karanlık devir puşt hava dumanlı
Sırtımda bir hançer söğüt yaprağı
Düşte gördüm dökülmüş odamın beyaz
Kireci bahar gelmeden geçip gitmiş yaz
Kimse sormaz aç mıyım susuz mu halim nice

Gözünü severim sen söyle kiraz
Ağacından doğan gümüş telli saz

Kar üstüne açmış yaz delisiydi
Erken öttü gönlümün çapar horozu
Korkarım silerler defterden bizi
Götürür ayrılığa bir tahtadan at
Tarih dokuz yüz seksen gün yirmi üç mart
Biri hasret gömleğini bir daha giydi

Yüzünü seveyim sarayım belin
Koynumda uyan gümüş telli gelin

BİR SORU

Akşamüstü oturdum yol kıyısına
Düşündüm
Ne kalacak bizden geriye
Balkan yaylasından ve bozkırlardan
Kafdağlarına giden şu bulut
Sonsuz mevsimlerle esmerleşen
Şu toprak ve derin çınar ağacı
Biz yokken de vardı

Çocukların şu gülen sarı feneri
Ayışığı
Ve ıssız balkonlarda
Kırmızı biberlerle üzgün yaşlıları
Aynı mandalda kurutan güneş
Çayırda gölgeler bırakacak
Dalgın yeryüzünden çekilirken

Kalabalık çarşılara tortusu
Çökecek
Tüccarın kanpazarından
Mezarlığa taşıdığı paranın
Değirmeni döndüren ter ırmağı
Kuruyunca ardında tuz kalacak
Ve bir anı öfkeli işçilerden

Sinirli kediler bir tekir şerit
Olacak
Ve bir çöl esintisi
Dörtnala kaybolan arap atları
Bir çavdar haritası çizecek
Bozkırı terkeden tarla faresi
Kuş tüyleri gökyüzünün camını
Buzlu yazılarla donatacak

Her şey değişiyor ama ne yapsak
Duracak
Tarihin uzun duvarı
Taşlara kırmızı izler bırakan
Ve aynı kıyıdan yürüyen köle
Silecek kıralların adını
Gene de karanlık dağ başlarında
Yarın bir kin gibi hatırlanacak
Kanlı soy ağacının dalları

Kiraz ve kamıştan kavalımızın
Sesleri
Dağılıyor havada
Bir kuyu ağzından geçiyor gibi
Rüzgârı mor fistanlı zamanın
Bu güzel şarkı da unutulacak
Kıyımlar acılar kanlar içinde
Savrulurken yaşadığımız günler
Bu soruyu mutlaka soracaksın

Ne kaldı ne kaldı bizden geriye?

SENİN İÇİN
DÖRT ALÇAKGÖNÜLLÜ
HAİ KAİ

I

Sisli ilkyaz bahçelerinde
Herkes kendine bir bahar dalı arıyor
Önce seninkini öğrendim bu sabah
Japon elması

II

Tankların ölü ağaçları arasında
Yapma çiçekler gibi bando
Bir köşede açmış diri güllerini
Japon elması

III

Bir mayıs ikindisi ıssız kentin
Patikalarında ölü güvercinler
Onları beklemiş bütün bir gün
Dalları bomboş japon elması

IV

Kırmızı akşam yıldızının uçurtması
Bahar esintisiyle salınıyor
Omuzunun beyaz kuşlarına
Dönüyor siste japon elması

YEDİ KÜÇÜK FOTOĞRAF

Çok tenha bir kumsala çekilmiş
Bir dilim taze kavun sandalı
Masanın ayağından sular geçiyor

Çıplak memeni okşayan rüzgâr
Bir turunç kokusuyla sarıyor
Buğulu kadehe bakan yüzümü

İkindi güneşi bir pencerenin
İşlemeli demirine vuruyor
İçerdeki kuşlar dağılsın diye

«Aptal» diyor «durma orda yanarsın»
Gölgeye çağırıyor tales eşeğini
Zeytinin dibinde bir ufacık kız

Bir bakır mangaldan iki istavrit
Gizlice göz kırpıyor kedilere
Defneler yaprak kabartıyor

Balıkçılar ağ atıyor durgun denizin
Dibini ışıtan mor yıldızlara
Ve akşam da onlara ağ atıyor

Alıp götürecek ay görününce
Herkes sevdiğini yer yatağına
Yeryüzü sevişince değişiyor

Gençliğimin dalları hep ikindiyi gösteren durmuş bir yelkovan gibiydi o yıllarda yani erken ölümü ve içinde altın tozlarıyla ağır ağır yaz boyunca yaprakları tirşe yeşili ve kışın yoktu bilemezsin o küçük saatin karnında sapsarı bir çark ne işe yarar tıpkı kimi sözcükler gibi önce anlaşılmayan ve bir zaman gelir döner başlatır bir şiiri

İşte öyle bir şarkıydı

Her gün içimde yaşayan yalnız bir japonun küçük bir alanda kırmızı kasım yapraklarını büyüttüğü paris'te tuvaletlerinde bile çeyrek le monde sayfaları kullanılan çünkü kalındır kağıdı banyolarla dolu ve sartre'ın çocukluk anılarıyla bir otelde lahmacun cumhuriyetinin üç uyruğuyla eski bir rus plağını ilk kez dinlerken bu şarkı çantama düşürmüş olmalı
geleceğin ormanını

Sağol yüreğim çünkü o ezgi

bakır bir şafakta uçarken saatlerce altımda «güneşte sararmış kemik ve kıl ve külle örtülü» ortaasya kentleri ve parti çizgisinde lacivert giysileriyle adamlar büyük bir gökyüzü gemisinin lombozlarından alkol denizinde yüzen dağlara bakar bakar donuk gözlerle içimde bir sıkıntı ne istediğimi bilmiyorum görünmüyor ekimin kayıp ülkesi düşünürken habersiz savurduğumuz beyaz bir bulutta

seni taşıyordu

Bağlı kaldı

içimdeki japonun da içinde kapkara bir koç o yüzden dolanır durur düşleyerek tanyeri ülkesini ve bekler ne zaman ışıtacak beyaz duvardaki tüy sarmaşığı seher yıldızı bekler kıl çadırlarda göçer denklerine sıkışmış kara bir çekirge gibi umutsuz bir yarını ve atlara eğer örgütleyen kolan durmadan dağılır gider gene de iner mahmuz kan içinde bir hint horozunun gözlerine kararır ortalık nerede başaklar ve yanılmıyorsam tıpkı böyle bir zamanda yüreğin kanatları bir tele çarpar

eski bir şarkıyla

Çark döner
tamamlar şiirimizi.

PERA'LI BİR AŞK İÇİN GAZEL

Merhaba güzelim, bak nasıl doldurdu
— Dur önce şu sigaramı yakayım —
Kırmızı bir güneş bardağımızı
Dışarda kararan rum kilisesinin
Gürültüyü yapraklara çeviren
Çan sesleriyle yüklü ve karmakarışık
Saatlerden geçiyoruz umut, ayrılık
Günleri. Yüzünün gülü kapalı
Acı eylûl geçiyor köklerimizden
— Sanırım değişen bir şey olmalı —

Biliyoruz öğle sonu mavi perdesi
Gözlerinin yıldızıyla ışıyan
— Dur güzelim yüzüne dokunacağım —
Ve aklı yetmeyen tarlakuşuna
Öpüşlerle derinleşen bir halı
Yeni gelin bahçeleri dokuyan
— Bu kör eylül karanlığından uzak —
Bir ölümsüz yaz ülkesi olmalı

Çıkalım buradan hemen gidelim
— Ben önce şu hesabı vereyim —
Avluda fatihin ormanlarından
Kesilmiş çamlara bakan rum yetim
İçimi yalnızlıkla dolduruyor
Kapıda sadakor bir dalgınlığın
Ardından bize bakan şu delikanlı
— Nasıl benim gençliğime benziyor —
Şiirimiz bitince ve solduğunda
Sarı gül yaprağına yazdığım divan
Alıp götürecek bir sahaf olmalı

bulutlu bir sabahtı
yalnızlık
saatinin kumlarıydı sanırım yüzüme çarpan
ivecen
kalabalık
ağır ağır uzaklaştı orman
ve deniz günleri
geride kaldı

çölü kesti bir martı
bir çığlık
taş kanatlarla vurdum uzak dağlara
ardımdan
gelen yok, sanırım
cebi çiçeklerle dolduran
gül ve kiraz bahçeleri
yandı

altımda geçmişin atı
omuzlarımda
saçlarının uzun yıllar ördüğü kaftan
karardı
sanırım dönmiyeceğim
sislere gömüldü çoktan eski günlerin
bulanık
tapınağı

dönüyor güz kartalları
yaklaştık
satrapların gömütüne, boz kayalardan
nerdeyse inecek
karanlık
köşede gözlerini dikmiş üç başlı köpek
sızan kana
baktı

artık
ırmağın sonuna vardık

UNUTULMUŞ KENT

Vermeme olanak yok bana verdiklerini
Ama ayrılırken bir hesaplaşma da gerekli
Geçmiş bunca güzellikten bir anı olarak
Ben seni alayım istersen sen de beni

İKİ IRMAK ARASI

YEDİLİ TUYUĞ

Küçük ırmak sen buradan gidince
bozulur bahçeler bağlar
ve durur mu gider arabı zengi
atlayıp kişneyen atına
yerine kays gelir altına
çekerler horasanın düzünden
çöl halısı kahve rengi

Açar sen gidince padişah rüzgâr
perdelerini gün batımmın
görünür nereye baksam bir çölde
iki ırmak arasının kurbanı
alinin ki selam üstüne olsun
elim yüreğine değmesin diye
aramıza koyduğu verev zülfikaar

Gün gelir zamanın çekirgeleri
geçer gövdemizin çimenlerinden
öpüşlerin şarabına bulanmış
güzelliğin bir bozguna dönüşür
gözyaşları bile sakın unutma
yol bulamaz yüreğime ve gider
kenar suyu olur bir çöl divanına

I

"Saki! Şarap sun, beni de unutma!" Hâfız böyle diyor
Şiraz'da, gül altında, "aşk kolay göründü, oysa çok zor!"
Bir cezayir menekşesi senin aşkın, uzakta ve elinde değil.
Ey kör! Gel de açıkla şimdi sana nasıl kolay görünüyor?

II

Uyanıyor yeniden gül farkında mısın?
Uyanıyoruz yeryüzünü okşarken parmakların
Sen bir ağaç olmanın önsezisiyle yeniden
Ve ben gövdene yeniden rüzgâr olmanın.

III

Bir şiir ülkesi olan yüzünü sevgilim
Sözcüklerin ordusuyla kuşatıp fethettim
Benimle dile geldi senin eşsiz güzelliklerin
Seninle bundan böyle şiir sultanı benim.

IV

Yazıldı benim gibi bir çılgının tapusuna
Senin güzelliğin olan ülke ve koca dünya
Öylesine zenginim ki kıyamıyorum
Elim varıp bir tek pulunu harcamaya

IV

"Ölesiye yaşadı" dedi Can, gidince Yılmaz
"Nazım da öyleydi, başka türlüsü bize yakışmaz!"
Öylesine ölesiye sevdim ki seni, ben gidince,
"Aşktan öldü bu çocuk ta!" diyecektir, hiç şaşmaz

— Nedendir oğul, sabaha karşı
bir kanat gölgesi geçti yüzünden
Kartal mı desem yoksa keder mi
Bir günah işledin mi?

— İşledim ana, bir ağaç kestim.

— Kalk oğul uyku iyi değildir
Bir arpa ekmeği yapayım sana
Günün çayı yatıştırır öfkeyi
Bu horoz neden ötmüyor?

— Düşte uyur görüyorum kendimi.

— Sormak bana düşmez oğul, erkek
kendi kanadıyla uçar, git su boyuna
yıka ellerini bir de tütün sar
Düğün yok ellerin neden kınalı?

— Ana ben sevdiğimi öldürdüm.

KİTÂBE

rüzgârın yüzünü vadilerden tanıyorlar sevgilim
arının adını bir menekşeden
çılgın ırmağın yüzünü bir deniz çiziyor
toprağı, yediveren bir gül ağacı
tarihler bir köprü olarak yazıyor bir ustayı
kahramanı, gülümseyen bir yoksul
çocuk olarak

beni bir gün sevgilim senin yüzünle
anacak doğu'nun yeni ozanları
çünkü bir ağustos gecesi sessiz bir gölün
ayışığıyla yıkanmış kıyılarında
akıllı şarkılar söyleyen bir deli
hiç bitmeyen yaz gününe gömecek beni
senin adınla

UNUTULMUŞ KENT

"NASO MAGISTER ERAT"

Seni yeniden ben buldum ey unutulmuş kent
Ve kimsenin farkında olmadığı günde sevgilim seni
Bir alacakaranlıkta geçtim aşılmaz surlarını
zamanın. Duru ve dökülgen nefti perdeyi araladım
Ulaştım sana sonunda ne olur unutma beni

Dolaştım eğersiz ve çırılçıplak atlara binmiş
yüzlerce çocuğun çınlattığı dar sokaklarında
Buldum Galata'dan gizli geçen bir postacının
heybesinde taşıdığı ayrılık şiirinde seni
Ne olur satırların arasından kurtar kentimi

Sen Piyer hanının isli, yüksek penceresinden
derin avluya baktım beyaz rahiplerin uyuduğu
Ulaştım dolanarak bir ayazma serinliğine
Uyan ey kentin göz pınarındaki dalgın su
Zaman geçiyor ne olur savunma kendini.

ORAMAR

Telefon direğinde bir yeni yaprak
Yaralı, gergin bir dişi tayın yelesi
Kiraz çalgısının dalıydı sesin
Bir bahar vuruşuyla titreyen

Unutma bana ve tüm yeryüzüne
Yepyeni sevinçler vereceksin
Bir tek kiraz yesen çekirdeğini
karnının tarlasına eken sen

Kale yollarından geçtik yıllardır
Bir düş ülkesine ulaşmak için
Bırak bütün düşlerini ırmağa
Adı senin olan yere gel hemen

SOKAK

Durmadan değişen bu kentte selvilerin
anılarıyla uğuldayan bir sokaktı
Yüksek ve külrengi yapıların tepesinde ikindi
sarı bir ışıkla vururdu pencerelerin donuk ve sessiz
krater gölcüklerine
Orada yaşlılar otururdu tozlu iğne yastıkları ve güz
sararmış martıların eğri yağmurlarıyla gelir tarardı
yüzlerinde unutulmuş sepya boşluğu
Karınlarına ölümün tohumlarını ekerdi aşağılarda
hafif bir lağım kokusuyla karışık kahve
ve anason çiçekleri satılan
küf rengi ırmakların sokağında ehliyetli kurbağalar
safa pezevenkleri ve geçmiş kaçakçıları
Arada inatçı arnavutların
durmadan yenilediği kaldırımlardan
gülleri örselenmiş kadınlar geçerdi farkedilmeyi
bekleyen erken kararmış lidya gümüşleri genç kızlar
Kanlı bayrakların yelkeniyle arada
tersane işçilerinin kadırgaları geçerdi ilkyardıma
doğru
Siren sesleri sivaslı kapıcıların granit belleğine
bulanık izler bırakırdı

Günlük işlerin bittiği saatlerde yani geceleri
sokak bir kerhane gibi işlerdi bahriye gediklileri
denizi ve orospuları aynı anda gören evlerin
duvarına arabesk bir savaşın tarihini yazarlardı: Aşk

Binliklerin mor jileti çalışırdı kapılarda titreyerek ve
derin
bir yarıkla açarak feodal zamanın surlarını
sabahın eteklerine ulaşırdı

Oradan başıboş çocuklar çıkardı yaşamın çöpçüleri
doğulu çocuklar plastik ayakkapları ve kendi
gövdelerindeki
ölü ana sıcaklığına sarılan kollarıyla
süpürürlerdi gecenin artıklarını
Solgun iğneleriyle ilk ışıkların dikerdi ağırbaşlı halk
kentin zarını yeniden ve gün
başlardı

Orada sevdim seni
Sokağı denize bağlayan geçitte orada
geceyi gökkuşağına bağlayan günlerin saçını hızla
örerdi zaman
Sevecen sorgulu uysal yüreğin
bir çimen türküsüyle açardı soyağacının gizli
bahçelerini
çılgın bir büyücüye, orada kan ırmağından
geleceğin şarabını çıkardım ve yanan günlerden altın
bir şiir çıkardım güzelliğinin kapalı yapraklarından
bozkır ortasında ırmak kuyu dibinde gökyüzü bir
özgürlük
esintisi zindanların avlularından

Unutma ben yokolunca değişince kent ve bir yoksulun
o günlerden
sana bağışladığı söz ülkesi yitip gidince
sonsuz ve isimsiz bir deniz kalacak bir de çamağacı
benim sularımla öpüşen.

Sen gittikten sonra iki çalgıcı
turnalar semahını çaldı ve kimse dinlemedi onları
benden başka. Sarımsak kokusunun
yoksulluk ve rakıyla buluştuğu saygısız kalabalıkta
kimse duymadı beni terkeden
kanatların bıraktığı esintiyi. Biri incecik öbürü kalın
iki tel vururken çalgının yüreğine
nicedir aklımı kurcalayan Bertold Brecht'in
"Sevenler" şiirini düşündüm bir yaşamdan ötekine
yanyana uçan iki turnayı. Taa yirmisekizlerden.
"Güneşin ve ayın az değişken dilimleri altında
uçup giderler yine, böyle tutkun birbirine.
Hey, nereye gidersiniz? —Hiç bir yere— Nerden
gelirsiniz?
Her yerden. Sorarsınız, ne zamandır birliktesiniz? diye.
Az zamandır. Ne zaman ayrılacaksınız peki? —
Yakında."
Çıktığımda hava açıktı ikindi güneşi gibi
nicedir ısıtmayan parlak ayın az değişken dilimleri
altında
yürürken sordum kendi kendime. Nereye gidiyorsun?
Hiç bir yere. Ne zamandır yalnızsın? Bilmem, denize
ve ayışığından yapraklar kesen
şiire sormalı bunu. Daha yazılırken
bir anıya dönüşen şiirlere
Sordum kendi kendime ne yapılabilir çamurdan?
Heykel.

Acılardan? Aşk. Yoksulluklardan
bir devrim bile yapılabilir. Ama hiç bir şey
hiç bir şey yapılamaz ayrılıklardan.
Sen, çalgıcılar ve ayışığı çekip gittiniz uykunun
eşiğine vurulmuş bir turna gibi dönerek
düşerken sordum otuzdokuzlardan Bertold Brecht'le
birlikte
"Ne yapmalı peki?" Aklım dokunacak
bir başka akıl arıyor. Nicedir yabancı denizlerde
yıkanan tenim başka bir teni. "Ne yapmalı?"
Biliyorum yağmur yağmaz yukarı doğru yeniden
Acımaz olur, silinir gider izi bıçağın.
Ama hiç bir rüzgar dolduramaz boş kalan yerini,
bir yaşamdan ötekine
birlikte uçan turnaların yerini
gökyüzünde.

ORMAN

Kendine esen rüzgarla derinleşen
yüzü bir adamın durur
ve ormana bakar, bu benim.
Damarların uğultusunu duyar bir sarnıçtan
gizli bir kente döşenmiş su yollarının
Ağaçların sararmış yaprak uçları
dalarken gökyüzünün karanlık denizine
kökler büyülü bir ışıkla aydınlanır ve toprak
yabancı bir mimariye açılır, bana ait olan.
Yalnızlık, doğunun bildik çarşısı
kendi alışverişiyle canlanır, yeni bir ırkın
kölesi masmavi bir adam haber bekler, benden
yabancı bir tapınağın tanrıçasına.
Ötmeyen soyu tükenmiş kuşun saati
alacakaranlığı gösterir, gündüze mi geceye mi
gideceği belirsiz bir yolcu gibi. Ben.
Anılar biter ve bir cumhuriyetin
sınırları silinir.
Çekilirken bir çınarın burcuna
yüzünün gölgesi olan güneş bayrağı,
bir adam çam iğnelerinden bir çelenk koyar
kayanın dibine, bir gençlik anıtı olan kayanın.
Sonra ağır ağır bir ağaca dönüşür
Geleceğe ve sonsuzluğa uzatır yapraklarını
sürgünde bir kıral gibi, ülkesi olmayan
Bırakır kılıcını toprağa
rüzgar ve büyüyle gelen adam
Geriye uzak bir uğultu kalır ve kimsenin
ayak basmadığı bir orman.

ONE FOR THE ROAD

Akşam ağaçlarla kaplı sevgilim ve eteklerine
saçılmış yedi bakır göl olan kentte
mavi bir pelikan ayağı gibi
düşünceli, duruyorum
hiç bir şey yazmaksızın, nicedir
geliştirilemiyen bir şiir
yaşam tutkusu

Akşamları bir uçurum gibi derinleşen
kalabalık barların kıyılarında
bir ağaca yaslanıyorum ıslanmak için
usulca yağan sarı bir çamın
iğneleriyle, yüzümde bir öpüş sıcaklığı
gelip geçen kadınlardan
ve nedense hiç geçmeyen
kaçış duygusu

Akşam olmadık şeyler düşünüyorum bir idam
mahkûmunu,
kahvaltıda ne yediğini çöpçü çocuklarının
kalabalık bir caddenin ortasındaki çınarın
hangi mevsimde budandığını niçin
savaşlarda yitmiş ordular gibi
görünmeden geçtiğini dostlukların
Bir menekşe yaprağının bir kuleden
bizim için sessizce
savrulduğunu

Akşamları geç saatlerde sevgilim
gizli bir şiddet sarıyor kasıklarımı
her saat başında yarı çıplak melekler
beliriyor gölgeli yatağımın
ayak ucunda ve toplayarak
düş kırıklarını bir adak gibi
cennetin kapısına bırakıyorlar
Karşılığında, ne var sahiden karşılığında?
Hamiline yazılı bir bağışlanma çeki
ya da uyku

BULUTLU BİR GÜNDE DOĞAN ÇOCUĞA

Baban bu toprağın en delikanlı
boğasıydı bir nevruz
şenliğinde kestiler
Ne tuhaf sen
kirli yeşil eylûl bulutları altında
ve aylardan temmuz
onun gelinciklerinden doğdun
Burcunda yıldız görünmüyor

Ölümün kapısını aralayan güz
çok sürmez
Yeniden vurur dallara bahar
İşte sana mavi gökyüzü
ve mavi deniz defteri
üstelik tertemiz
El koymanın tam zamanıdır ufukta
kargalar henüz görünmüyor

MAYIS BÜYÜSÜ

Kentin dölyatağından bir öğle sonu
mor kelebeklerle doğan siyah apansız
abanoz işlemeli geceydik. İkimiz.
Beklerdik. Nasıl olsa bir mayıs büyüsüyle
açılırdı bu şiirin defteri. Her buluşmamız
asardı sevinçlerin ipine
öpüşlerle ayrılığın çanını.
Sevişirken
durmadan vedalaşırdık gece yatısına
gider gibi evine gitmeden önce.

Hep şaşkın otururduk ikimiz de
kapı aralığında, apansız bir geleceğin.
Ve ben yontulmamış bir akılla düşünürdüm:
Babasını tutmuş bastıran
gözleri kıpkırmızı bir zenci —içimdeki—
Neden diz çökerek salınır durur
bir güvercinle bir kara arasında?
Tapınırdım türkü tanrısına: Mayıs, ne olur,
okşa artık ışığının sağnaklarıyla
yanan gözlerimi ve yeniden
başlasın düşleri bir çılgınlığın.
Nerdeyse silecek dilin keçesi
yazgı tahtasından bu şiirleri.

Dalardım usulca bir kaç kulaçta
ürperen denizine teninin ve mayıs
yüzünün bahçelerinden geçerdi.
Derdim ki hep, bir büyü yapmalıyım: Mayıs, ne olur,
bizi bir aydınlığa götüren
yıldızlarla dolu şiir bitmeden önce
kapansın kapıları bir an gecenin.
Kimsecikler kalmasın içerde mor kelebekler
ve ikimizden başka.

AYRILIK

Ayrılık şiiri ne kadar yalın
Sevdiğimiz aşk sözcükleri gibi
Kılıçla kesiyor bir hain nokta
Öpüşen virgüllerle akan cümleyi

Nasıl soğuk ayrılığın güneşi
Gölgeli bir çınar olan gövdemin
Dallarını içten kırınca acı
Buzdan bir alçıyla tutuyor beni

Ayrılık sabahı ne kadar beyaz
Ölümün hüzünlü arkadaşı kar
Bana ütülü bir çarşaf hazırlar
Bir karanfil tam yüreğin üstünde

SURLAR VE DENİZ

DÜN GECE NUH AMA PEYGAMBER DEĞİLKEN GÖRDÜĞÜM DÜŞ

Bir ülkeye binmişim adım ne bilmiyorum
Irmaktan geçsem gerek kör karanlıktayım
Yapışmış bir yanından bir satrap kıtasına
ülke ve elimde ucu yanık pankart sapıyla
Donuk köylü heykelleri kıyıda ve Atatürk
kara-baba barajının suları durmadan yükseliyor
Uzun sürecek anlaşılan tufan ırmaklar bekleyecek
Denize yol veren dağlar delinecek önce, çocuklar
ve bir kadın sığınmış yorgun kırlangıçların
hüznüyle neden hepsi durmuş bana bakıyor
Neden bakıyor köylüler çocuklar ve sevdiğim kadın?

Oysa bir ülke yutmuş beni ve adım yunusun
şafağına çok yabancı sulardan geçiyorum
Bağırıyor öfkeli babam, "Oraya git!.. Oraya git!.."
Gitmeyeceğim işte. Her neyse aklıma koyduğum
"Aldım ve kabul ettim de!.." Hayır, etmeyeceğim!..
Ayağımın altında işte senin çivilerle yazdığın en yeni
ahid, karnından çıkamadığım kala-balık bir gün
dolaştırıp zulmün yedi denizinde senin ölümünle
güneşli bir kıyıya bırakacak beni yanıbaşımda
izinli askerler, köylüler, çocuklar ve sevdiğim kadın.

A T

At konuşmadan çıkar yollara
Eğersiz çıplaktır bir payitahtın
ıssız sokaklarından sabaha karşı
bir ılgarla geçer
Açılır surlar ve deniz koşar yalnızca
kendinin bildiği ülkeye doğru
Ardında kıvılcım tarlaları bırakır
Ayaklarında mermere çarpan
demirler bulunması bundandır
Denizi bilir de bakmadan geçer

At uysaldır parlak gönderine
çekilir çocuklar ve gökkuşağı
Kamçıdan dizginden gemden çekinmez
Korkusundan değil utanmasından
Bir çam hizasından geçer ormanı
Yel burnunun narin kanatlarına
bir ipek sezgisiyle dokunur. Ova

Sonra kentler gelir durur bakar at
Gözleri güzeldir gelecek gibi
Sisli yapıları demir kargıyla
kuşatan askerler ve köpekleri
yelesinin sularında boğulsun diye
fırtınayı bekler

Sonra çılgın dörtnala bir koşu başlar
Nereye nereye? Belki Oramar
Yakar kendi yazısının yapraklarını
Sarı tanyerinin bulutlarından
alnına durmadan yıldızlar kayar
Ayağı sekili dağ köylerinden
kaynağı bilinmez sulara doğru

Bir resim değildir at ve sınırları
tam çizilmemiştir
Tökezler bir düşün yamaçlarında
Kişneyerek bir çavlana dönüşür
Bekler Oramarın ıssız dağları
ve altın nadaslardan doğan çocuklar
yeni bir at gelinceye kadar

İlmekler atar
günlerin yatay rüzgârlarına
bir yağmur başlangıcı gibi belirsiz.

Uzakta boşanan bir yayın, açık havada
çınlayan çekiç seslerinin ve bir omuza
yaslanmış ağlayan güzel bir yüzün
parmak uçlarıyla gelir, yaklaşır.

Nedensiz bir kıra çıkma isteği
ya da çok eski bir kitabı yeniden okumak.

Bir kazıya hazırlanır gibi, bir yolculuğa.

Bir tahliye sabahının hüznü tarayan sevinçleriyle
aşar duvarları ve gelir konar
kanatlarıyla yabancı bir kuşun.

Bir uzaklığın habercisidir demir kapılardan
çamurdan, korkulardan, bakan yüzlerinden
küçük çocukların alınlarına
yirmi yıl sonraki ölüm hükmünü
mührüyle şimdiden basan sultanın
kanlı topraklarından.

Bastırır sevgilinin tutkulu gövdesiyle
derin sularına koyu mavi bir akşamın.

Pırıltılı balıkları bilinen sözcüklerin
hızla geçerler henüz hiç bir gezginin
ulaşamadığı kaynağa doğru.

Ve bir kayadan
kırınca bir acının zincirlerini
uçmak ister yeryüzüne
bu ateş yıllarının konuğu.

Henüz yazılmamış olan şiir.

Yamaçta bir ev evin üstünde
Kocaman bir tavuskuşu oturmuş
Dar pencerede ufacık bir kız
Elinde paket taşı kadar bir çikolata
Bir tüy ormanının ardında kalan
Güneş içindeki çin'e bakıyor

Bahçeye kurulmuş üç arsız keman
Renkli şeritlerin bayrağıyla
Çivi yazısından bir karıncayı
Tam iki saattir oynatıyor
Çaldıkları parça da Chopin

Mor renkli ispirto içtiği için
Çiroz olduğuna inanıyor dede
Merkezkaç gücüyle karadenizin
Balkonuna yaslanmış bıyık altından
Gülerek küçük kıza bakıyor
Dede çiroz değil bir hinoğlu hin

O anda duyuldu arka tarafta
Ovaya bakarak gözcülük eden
Arap oğlanın sesi ve bembeyaz
uğultusu pusudaki ölümün :

Tanklar geliyor!

İSTASYON

Yalnızım bir kompartımanda
Bir hızar testeresinin yaz ışığı ufuk hattından
Ağır ağır gözlerime geliyor köşede rüzgar
Tozla yıkıyor söğüt dalını çocuk
Onaltı bağımsız devlet büstünün
Sarkan bıyıklarını düzeltiyor zaman
Düşündükçe koyu bir renk alıyor
Buraya uzun bir yol boyunca
Kurulu kumpanya çadırlarından
Tuğla harmanlarından geldim her ateşin
Çemberinde yanarak ve darağacında
Kurutarak dikişsiz gömleklerimi
Her sabah zekeriya sofralarında herkesle
Kalın kitapların yufkasını yeniden ıslatıp
Yedik açlık
Düşündükçe daha da artıyor hangi geçmişin
Kaynağına eğilsem acı bir su
Gelecek günlerin yorgun treni yıllardır
Telaki bekliyor
Bekle bekle bekle gençliğin karanlık yıldızı
Yıllardır takım değiştiriyor ve cephe
İsimsiz bir tortuyla kapanmış
Bilemedim nasıl bir mangal yüreğimiz
Kömür gözlü çocuklarla yanıyor ve bedenim
Ateş içinde
Eylül.

Her yanımdan geçen öpüşlerinin
Islak serçelerini duymasam
Kör testereyi bile göremeyeceğim.

YALNIZLIK

Bütün bir haziran evin önünde
Akasyanın dallarını eğerken rüzgâr
İpeğe kırmızı bir gül işledi
Kulağı ıssız ve tozlu yollarda

Yoksulluğun kedileri kapıyı
Bir yaz boyu her gece tırmaladı
Sırtının teline mavi bir horoz düşü
Dokunmadan uykuya varamazdı

Uzak denizlerden atlar geçerdi
Bulutlar güze yakın gözlerinden
Bekledi ölümün beyaz elinde
Solgun bir gül oluncaya kadar

TURGUT'A

Eylül mezarlıklarından şimdi her gece
ellerinde fenerlerle geçen arkadaşlarım
Oturup düşündüm unutkan bir ülke eylül
Herkes unutuyor ancak bir deniz sofrasında
durulunca hazları tenin ve bütün kitaplar
hatırlıyoruz. Ne kadar yoksuluz çocukluğumuzda.
Anamızın eteğine doldurulmuş çakıltaşları
Güz gelince yeniden ölen çekirge, savruk otlar
gizli bir tarihin yarıklarını
doldurmak için ırmağın sürüklediği çerçöp
kambur yollarında ceza okullarının
aşınmayı önleyen bir avuç kabara ve anamız
şimdi düşünüyorum kimbilir kaç kez
yamalı çoraplarla birlikte yeniledi bizi

Islanınca esmer defterleri yüzümüzün
bu çamurla kanla alınteriyle gizli bir yazgı
çakıyor bir an. Karanlık feneri ülkemizin.
Nasıl bir yalnızlık, unutulmuş bir ışık diliyle
çırpınırken biz üstümüze geliyor büyük gemisi
geleceğin
Bir tenis topu, koşan bir çocuk, bir gözyaşı bile değiliz.
Yalnızca bir ağaç ailesi ve bir köşede
yıllardır bizi gözleyen hep aynı balta: Dalgınlık.
Düşünüyorum nasıl budandık bahara ulaşmak için.

Şimdi sessiz duruyoruz kıyısında bir düşüncenin
unutmamak için çünkü unutuşun kolay ülkesindeyiz
ölü balıklar geçiyor kırışık bir deniz sofrasından
ve ellerinde fenerlerle benim arkadaşlarım
durmadan düşünüyorum ne kadar çok öldük yaşamak
için.

körler ülkesinin tam karşısında
çünkü gören olmadı seni benden başka
duran kent sevgilim nicedir
surların çevirdiği denize doğru
kurdum barbar çadırını bekliyorum

bekliyorum bembeyaz bir yapının
omuzlarına konacak kartal
kapına dikilmiş boynuzlarıyla
kara koç başı hırslı kalkan
ve hasret ve tutku ve bitip tükenmez
ayrılığa inatla kafa tutan
bakışların tozlarına bulanmış
ağaç heykeli olan gövdemle

içinden görmek istiyorum seni
dinlemek daha da bir güze doğru
çimenlerinden geçen serin esintiyi
yıkanmak derin saatlerinde denizinin
yarı aydınlık sokaklarından geçmek ve eski
bir balıkçının uslanmaz merakıyla
ağ atmak akşama karşı sularına

yanan alnımı su mermerinin
karnına koymak ve uyumak
yorgun savaşçının
tütün ve barut kokusuyla uyumak bir hayvanın
karlı sınırlarını aşmak bir yaza doğru

saklı kent bıktım seni kuşatan
kendi çadırlarımdan kör kılıcına
tuğlalarla örülmüş yanık surlardan
bıktım bana uzaklığı öğreten
di'li geçmişiyle zamanın
yazılmış kuşatma günlüklerinden

taş perdeleriyle bir gize doğru
yelken açan kent göremiyorum seni

Diyor ki içimden bir ses, "beni yüreğinin üstüne bir mühür gibi koy. Çünkü ölümden daha güçlü bir sevgiye ihtiyacım var. Geçmişin selvi ağaçlarından, sönen yıldızın ışığından, köşeyi dönerek kaybolan gençlikten kurtulmaya ihtiyacım var. Bir insan elinin sıcaklığına..."

İÇİNDEKİLER

PERA'LI BİR AŞK İÇİN DİVAN, 7

Penceremden Görünmeyen, 10
Bir Şiir Üstüne Çeşitleme, 13
Sadece Senin Yüzün, 14
Nazım'dan ve Cendrars'dan Sonra, 17
Cezayir Ağacı, 24
Cezayir'de Tören, 26
Mart İçin Hoyrat, 28
Bir Soru, 30
Senin İçin Dört Alçakgönüllü Hai-Kai, 32
Yedi Küçük Fotoğraf, 33
«Teşekkürler Kalbim Sana... 34
Pera'lı Bir Aşk İçin Gazel, 36
Satraplar, 38

UNUTULMUŞ KENT, 41

İKİ IRMAK ARASI, 45
Yedili Tuyuğ, 47
Rubailer, 48-52
Mardin Hoyratı, 53
Kitâbe, 54

UNUTULMUŞ KENT, 55

"Naso Magıster Erat" 57
Oramar, 58
Sokak, 59
Günlük Şiirler, 62

Orman, 64
One Far The Road, 65
Bulutlu Bir Günde Doğan Çocuğa, 67
Mayıs Büyüsü, 68
Ayrılık, 70

SURLAR VE DENİZ, 71

Dün Gece Nuh Ama Peygamber Değilken Gördüğüm Düş, 73
At, 74
Bir Şiirin Gelişi, 76
Savaş ve Barış, 78
İstasyon, 79
Yalnızlık, 80
Turgut'a, 81
Surlar ve Deniz, 83

Bu Kitap
1986 yılının Ocak ayında
Kent Basımevi'nde
90 gr. Avrupa birinci hamur kağıda
2.600 adet basılmış ve
tümü numaralanmıştır.

№ 0827

600 TL+KDV